

ки деякі чоловіки подавали апеляції щодо зменшення аліментів, або повного зупинення виплати аліментів. До того ж виплати аліментів затримувались на тривалий час, а повідомити про це було майже нікого, тому жінки були змушені утримувати дітей самостійно.

Із-за карантину практично не можливо було зняти житлову площу, а тому жінки та дівчата які почали потерпати від домашнього насилля, були змушені надалі його терпіти.

За останніми даними ВООЗ, екстрені дзвінки жінок, які зазнають погроз або насильства з боку їхнього партнера, зросли до 60% у порівнянні з минулим роком у багатьох європейських країнах. У деяких країнах влада вказує на зменшення кількості повідомлень про випадки домашнього насильства, що може вказувати на обмежені можливості повідомлення про насильство жінками, які проживають разом із кривдником.

Отже, для того, щоб це припинити, потрібно вирівняти заробітну плату жінкам, які працюють на рівні з чоловіками; поліції потрібно терміново реагувати на виклики домашнього насилля; більше будувати притулки для жінок, які знаходяться в тяжких життєвих обставинах; а також забезпечити жінкам, які працюють дистанційно та мають неповнолітніх дітей належну оплату праці.

РОЛЬ ОСВІТЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ У ЗАХИСТІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Примак Надія,

студентка 2 курсу, групи 20-КД

Криворізького юридичного фахового коледжу НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Білошенко О. Ю., старший викладач

кафедри конституційного, міжнародного та приватного права

У житті людини освіта займає одну з основних позицій і є фундаментом цивілізованого суспільства, прогресу людства. В умовах постійного стрімкого руху людини за кращим майбутнім, модернізації інформаційної бази, роль освіти та освітнього права постійно перебуває у стані зростаючого руху. Людство постійно прагне покращити якість освіти. У наш час разом із покращенням якості освіти постають проблеми її розвитку, які обумовлені не лише переходом до глобалізації, а й процесом демократизації, встановлення правової держави яка властива пострадянському простору. За таких умов першочергово постають завдання балансування правової освіти, освітнього права та прав людини в цілому.

Права людини – це основні стандарти, без яких люди не можуть повноцінно жити. Вони пов'язані із базовими людськими потребами. Права люди-

ни стосуються рівності, гідності, поваги один до одного, свободи і справедливості. Людина має права в незалежності від її національності, місця проживання, статі, етнічної приналежності, кольору шкіри, релігії, мови тощо. Фактично вони окреслюють певну сферу автономного існування індивіда, його життєдіяльності у сфері суспільних відносин. Вони є невід'ємною частиною кожної особи. У 20 столітті прийнято низку міжнародних законодавчих актів, які є знаковими у розвитку концепції прав людини. Похідним є, так званий, «Міжнародний бімль про права». Це три документи разом:

- Загальна декларація прав людини, 1948 р.
- Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, 1976 р.
- Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, 1976 р.

Прийняттям Загальної декларації прав людини Організація Об'єднаних Націй встановила єдиний стандарт в галузі прав людини для всіх країн. У цій декларації уряди зобов'язалися домагатися, щоб всі люди незалежно від матеріального становища, соціального статусу, раси та віросповідання, були рівні.

До однієї з таких позицій належить освітнє право людини. Освітнє право (в об'єктивному значенні) – сукупність правових норм, які регулюють суспільні відносини у галузі освіти; за оцінками фахівців: або має системні ознаки, притаманні самостійній галузі права, або постає міжгалузевим комплексним правовим інститутом. З урахуванням пропозицій провідних дослідників права на освіту, можемо наступним чином сформулювати його дефініцію: право на освіту – передбачені нормами міжнародного та національного права вид та міра можливої поведінки (діяльності) людини, яка спрямована на розвиток власної індивідуальності та особистості шляхом здобуття, розвитку, тренінгу знань, умінь, навичок, компетенцій, поглядів, переконань, досвіду, здібностей в ході власної цілеспрямованої діяльності учіння та діяльності викладання (наукового керівництва, наукового консультування). Праву на освіту притаманні родові ознаки усіх прав людини, зокрема, право на освіту має: загальний характер – є неодмінною складовою конституційно-правового статусу будь-якої людини; постійний характер – передбачає можливість його реалізації протягом усього життя; гарантований характер – «не допускає протиправних обмежень його реалізації...

Згідно із Всесвітньою програмою освіти в області прав людини ООН, освіта з прав людини це – освіта, підготовка та інформаційно-роз'яснювальна діяльність, спрямовані на виховання універсальної культури прав людини. Ефективна освіта з прав людини є джерелом знань про

права людини та механізми їх захисту, вона також формує навички, необхідні для заохочення, захисту і здійснення прав людини в повсякденному житті. Мета освіти в галузі прав людини – побудувати суспільство із певною культурою по відношенню до прав людини. Це культура, де поважають права кожного, де люди усвідомлюють свої права та обов'язки, визнають порушення прав людини і докладають зусиль, щоб захищати права інших. Це культура, де права людини є такою ж частиною життя кожного окремого громадянина, як і мова, традиції, мистецтво. Особливістю навчання в галузі прав людини є те, що воно здійснюється через залучення трьох напрямків: світосприйняття людини («розум», «серце», «руки»). Воно відбувається через передачу тим, хто навчається, знань («розум»), формування навичок поведінки («руки»), а також через розвиток їх ставлення та особистого відношення («серце»).

У Конституції України, як джерелі вищої юридичної сили в державі, є стаття, яка чітко окреслює наступні засади:

«Стаття 53. Кожен має право на освіту. Повна загальна середня освіта є обов'язковою. Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах; розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; надання державних стипендій та пільг учням і студентам {Офіційне тлумачення положень частини третьої статті 53 див. в Рішенні Конституційного Суду № 5-рп/2004 від 04.03.2004}

Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі.

Громадянам, які належать до національних меншин, відповідно до закону гарантується право на навчання рідною мовою чи на вивчення рідної мови у державних і комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства.»

Враховуючи витяг з Конституції України, можна зробити висновок, що дане право несе за собою захист ряду інших положень, таких як: право на всебічний розвиток людини як особистості у всіх його проявах, право на свободу слова та повагу гідності, незалежно від національних, расових, релігійних поглядів тощо. Фактично, кожна людина має право розвиватися, отримувати освіту, тим самим вивчати та захищати свої права за певної для цього потреби. Освітнє право має низку пріоритетів у становленні загальних прав людини. Воно є регулятором, охоронцем та безпосередньо чинником існування та підтримки цих положень.